

ЛЕГЕНДА ЗА ДОБРУДНА

Императоръ Константинъ Погонатъ, боленъ и изтощенъ, се качи на своя корабъ и отплува за Месемврия. Стратезитъ и воинитъ, що обсаждаха българското укрепление, се разколебаха. Дивитъ българинъ не мърдаха отъ островитъ на Дунава. Който се осмѣляваше да ги приближи, падаше прободенъ отъ остритъ имъ стрели или посѣченъ отъ сѣкира.

— Щомъ императорътъ избѣга, — говорѣха гръцкитъ войници, — ние не можемъ да устоимъ на тия варвари.

— Безуспѣшна е обсадата, — решиха стратезитъ. — Българитъ ще се държатъ още дълго. Пък и славянитъ ни нападнатъ и грабятъ въ тила.

Войниците възроптаха, а военачалниците се разколебаха. И тръгнаха уплашени назадъ къмъ Византия.

Дългата обсада свърши.

Затворенитъ въ укрепление то българини като котки се покатериха по рова и запълзѣха следъ бѣгълцитъ, поеха на югъ отъ Дунава. Ония, които успѣха да се добератъ до корабитъ, спасиха живота си, а другитъ бѣха избити отъ воинственитъ българини и отъ славянитъ.

Ханъ Исперихъ поведе ордата си край морето. Населението го посрѣщаше съ радостъ и тръгваше съ него да преследва омазненитъ византийци. Безъ бой и препятствия ханътъ стигна до Камчия. Разположи станътъ си при Абоба. Укрепи се съ силна крепостъ и прѣсна народа си между приятелитъ славяни.

На десетия день при ханската шатра доведоха старъ и кроткъ славянски князь. Придружаваха го нѣколко едри воини. Искаше да говори съ хана. Исперихъ го прие съ почести и достоинство. Князътъ каза на хана на българитъ:

— Моятъ синъ Добрица е водачъ на славянския народъ, що владѣе земитъ отъ морето до Дунава. Твоитъ храбри войски минаха покрай морето. Земитъ на северъ отъ Вар-

на до голѣмата рѣка те чакатъ. Добрица иска да служи на уменъ и юначенъ ханъ. Нашиятъ родъ ти се подчинява и те признава за свой господаръ.

— Къде е твоятъ левентъ Добрица?

— Чака вънъ съ хората си. Исперихъ даде знакъ. Десетина люде, що придружаваха стария князь влѣзоха.

— Ето го, — посочи бащата на едъръ и здравъ момъкъ, съ свѣтли очи. Той се стѣписа напредъ. Поклони се. Сне тежкъ мечъ и го сложи въ краката на хана.

Исперихъ го гледаше строго. Малкитъ му очи следѣха изпитателно Добрица. По мургавото му лице не трепна мускулъ, не се изписа радостъ. Посегна къмъ мечъ, пристѣпи къмъ Добрица и го опаса на кръста му:

— Мечътъ е потрѣбенъ на юнака. Българитъ знаятъ да тачатъ юнацитъ. Давамъ ти сто отъ изпитанитъ си воини да служатъ при тебъ. Кажи на людетъ отъ твой родъ, че земия имъ ще се пази отъ коравия и непобедимъ народъ на българитъ. Отъ днесъ нататкъ ты става и наше Отечество. Добрица, люлката на държавата на българитъ ще носи името на вашия родъ — Добруджа! Бранете Добруджа, тая хлѣбородна и добра земя отъ чуждо иго. Нека тя грѣе въ сърдцата на българитъ, като първа и вѣчна родина.

Стариятъ князь просълзенъ прегърна Добрица. Пристѣпи напредъ, наведе глава предъ хана и се обърна къмъ сина си:

— Пази хме златната земя отъ Дунава до Балкана за славенъ господаръ. Не се покорихме никому. Нека се обречемъ, че земята на рода Добрица нѣма вече никога да отиде въ чужди рѣце!

Смѣлитъ българини и кроткитъ славяни се раздѣлиха съ своя Исперихъ. Едни тръгнаха съ Добрица изъ Добруджа да устройватъ държавата на българитъ, а други поеха за нови завоевания изъ Мизия.

Стефанъ Мокревъ

НЕ БЪРЗАЙ!

И най-мъничката тревичка ламти тогава да живѣй! За сбогомъ сладкопойна птичка най-свидната си пѣсень пѣй!

Почакай, есень мъгловита! Не пращай още дъждъ и калъ! Че бързо лѣтото отлита, пък азъ не съмъ си отигралъ! Ранъ-Босилекъ

ДОБРИЯТЪ И СТРАШНИЯТЪ ЗВЪРЪ

Едно мишче излѣзло да се разходи. Обиколило то двора и пакъ се върнало при майка си.

— Мамо, знаешъ ли, видѣхъ два голѣми звѣра. Единиятъ — страшенъ, а другиятъ изглежда, че е добъръ.

Майката го запитала: — Я ми разправи, какви бѣха тѣзи звѣрове?

Мишчето започнало да ги описва:

— Първиятъ — страшниятъ крачеше изъ двора съ голѣми крачки, краката му сѣ черни, гребенътъ му е червенъ, очитъ му ококорени, главата му високо вдигната. Когато минавахъ край него, той си отвори

устата, подигна си крака и започна да крѣщи толкова силно, че азъ отъ страхъ не знаехъ, где да се дѣна.

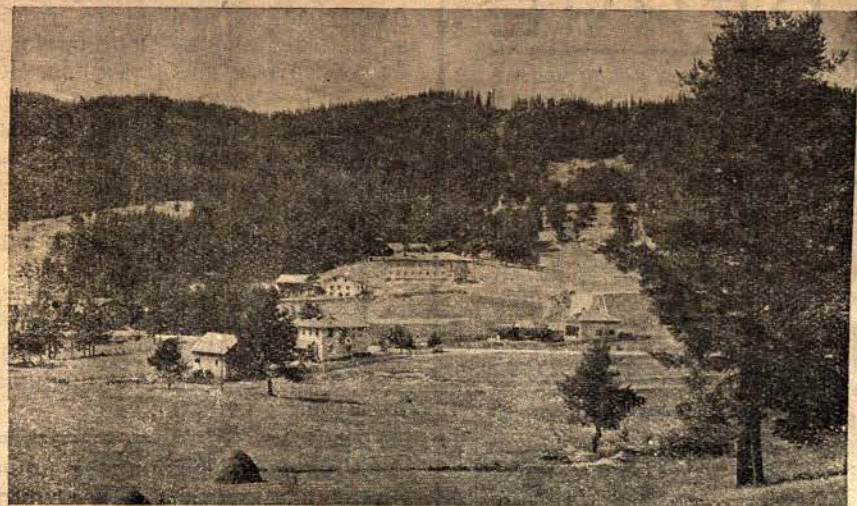
— Това е пѣтелъ, — казала старата мишка. — Той не прави никому зло, не се страхувай отъ него. А какъвъ бѣше другиятъ звѣръ?

— Другиятъ лежеше на слънце и се грѣеше. Гушата му е бѣла, краката му сѣ едри, гладки. Ближеше си бѣлото коремче и едва, едва помръдваше, като ме гледаше.

Старата мишка казала:

— Ехъ, че си глупаво! Та това е котаракътъ.

Левъ Толстой

Планинското лѣтовище Юндола

Юндола е хубава мѣстностъ въ западнитъ склонове на Родопитъ съ красиви поляни срѣдъ безкрайни борови гори, между които сѣ накачали нѣколко малки вили. Лѣтовището се посещава редовно отъ любители на хубавата българска природа.

НАШИ СЪТРУДНИЦИ

Стефанъ Мокревъ

Роденъ е на 22 септемврий 1900 година въ гр. Велико-Търново. Сега живѣе и работи въ София.

Стефанъ Мокревъ е разказвачъ, който съ еднакво умение разказва за малки и за голѣми. За възрастни е написалъ: „Есенни хора“ и „Тайната“, драми, „Кантонъ 16“, повестъ, и три книги разкази: „Дивото“, „Гроздоберъ“ и „Човѣшко око“. За малкитъ: „Царскитъ лѣвъ“, „Тѣжнитъ мравки“, „Приказна книжка“, „Желю жълтицата“, „Приятелъ ми ескимосътъ“, „Медена питка“ и др. Сътрудникъ е на почти всички вестници и списания за деца и възрастни.

МОЕТО КОЗЛЕ

Имамъ си козленце съ малки две рогчета, съ блѣскави очички, съ палави крачета.

У дома кога съмъ все край мене скача. Да реша не мога ни една задача.

А когато греине хубавото лѣто, заедно съсъ него двама сме въ полето.

Тича и ме гони отъ зори до пладне. Връщаме се късно вечеръ като падне.

Моето козленце — то ми е другарче. Азъ си го отгледахъ, азъ съмъ му козарче.

Йорданъ Русковъ

НА УЧИЛИЩЕ

На лѣтото днитъ безгрижни преминахъ въвъ волни игри и често бродихъ съ другари изъ китнитъ родни гори.

Въ рѣката се къпѣхме дружно щомъ лѣхнѣше лѣтния зной, малини съ кошници брахмъ и лешници млѣчни безброй.

Но ето септемврий пристигна, звънчето приветно звъни. Следъ дългата лѣтна почивка настѣпватъ учебнитъ дни.

Георги Костакевъ

ВЪ ВЛАКА

Трака-така, трака-така! ... звучатъ козелетата на влака. Тѣхниятъ ритмиченъ звукъ отеква въ нощта, разлива се надъ равнината и изчезва въ тишината на безкрайното поле. Но въ сърдцето на Любчо този звукъ продължава своята неспирна пѣсень и то започва да тупка съ сѣщата бързина.

Когато Любчо се качи на влака, слънцето изпращаше върху земята последнитъ си лъчи. Ранната есенна вечеръ скоро се разтла надъ равнината. Безброй звездичи затрепкаха по чистото, спокойно небе. Луната се усмихна презъ

прозореца, изгуби се задъ бѣгащитъ дървета и хълмове, после се яви отново още по-голѣма и свѣтла.

Любчо стои до прозореца и жадно поглѣща хладния вечеренъ вѣтрецъ, който шибъ лицето му отъ силното движение на влака. Това го радва. Цѣло лѣто се е пражилъ отъ горещината на машината, гѣталъ е праха на вършачката и сега този свежъ и упоителенъ въздухъ му се струва като скъпъ даръ, пратенъ отъ небето само за него.

— Затворете прозореца, моля! Стана хладно, — обади се една слаба жена, седнала въ

цѣното на купето.

Любчо посегна да вдигне прозореца, за да изпълни молбата на жената, но нѣщо го възпрѣ. Стори му се, че нѣкой зѣлъ духъ иска да го лиши отъ това сладко замаяване, което му докарва шума на машината и бруленето на вѣтъра.

— Не е ли по-добре да затворя вратата? — запита той жената. — Азъ ще стоя въ коридора до прозореца.

— Но вѣтърътъ е силенъ. Може да се простудите!

Любчо се усмихна и я погледна. Стори му се, че неговата майка му говори. Стана му драго отъ тази грижа. Цѣло лѣто той не бѣше виждалъ майка си, не бѣше чувалъ нейния топълъ гласъ, не бѣше се радвалъ на нейнитъ грижи.

— Не се безпокойте, госпожо, азъ цѣло лѣто съмъ стоялъ на открито — на дъждъ и вѣтъръ, на жегъ и слънчевъ

пекъ. Свикналъ съмъ.

Жената сжщо погледна Любча въ лицето. Той бѣше загорѣлъ отъ слънцето. Имаше въ него нѣщо смѣло, силно.

— Да не сте били нѣкъде на почивка въ Балкана? — запита жената.

— На почивка ходятъ други, а азъ бѣхъ съ една вършачка. Сега се връщамъ за училище. Утре почваме.

— Не си ли малъкъ за такава работа? — запита единъ господинъ, като изгледа Любча отъ главата до петитъ.

Любчо се засмѣ.

— Не съмъ малъкъ, господине! Тази година ще бѣда въ трети класъ. Пък и работата ми не бѣше много тежка. Помагахъ на машиниста. Пѣхахъ слама въ машината. Ставахъ сутринъ рано и започвахъ. Вечеръ работѣхме до късно. Често съмъ заспивалъ и безъ вечера. Легна върху сламата, затворя очи и ведна-

га заспивамъ. Сутринъ ме събуждаха въ тъмно. Но, както виждате, заякнахъ. Сега другаритъ ми не могатъ се бори съ мене. Всичкитъ ще ги надвивамъ. Ние, градскитъ момчета, сме слабащи. Но сега азъ...

И Любчо направи единъ жестъ, съ който показваше силата си.

Всички въ купето се разсмѣха, хареса имъ това момче, което трудътъ бѣше направилъ смѣло и самоуверено.

Когато на разсъмване влакътъ спрѣ на оживената гара, Любчо грабна багажа си, сбогува се съ всички и скочи на перона. На лицето му свѣтѣше тържествена усмивка. Свърши се тежката работа, сега го очакватъ уроци, другари, игри. И Любчо бодро закрачи къмъ своя домъ, за да бѣде следъ нѣколко часа въ голѣмата училищна сграда.

Георги Крънзовъ